

træde i kraft, forsåvidt angår disse regeringer, medens den forsåvidt angår regeringer, der senere ratificerer konventionen, træder i kraft ved deponeringen af vedkommende regerings ratifikationsdokument.

Tillægget til konventionen, der er trådt i kraft den 1. juli 1948, indeholder en række nye bestemmelser, hvoraf følgende skal fremhæves:

Der skal ansættes mindst 2 hvalinspektører på ethvert flydende hvalkogeri for at sikre fornødent tilsyn døgnet rundt, ligesom der skal opretholdes hensigtsmæssig inspektion på enhver landstation. Inspektørerne skal ansættes og lønnes af den pågældende regering.

Benyttelsen af flydende hvalkogerier som landstationer er blevet begrænset til farvandene ved Madagaskar og fransk Vestafrika samt til nærmere bestemte områder udfor kyststrækninger i Vest- og Østaustralien.

Den antarktiske hvalfangst er begrænset til tiden fra 15. december til 1. april, begge dage incl., i hvilket tidsrum der tilsammen højst må fanges 16 000 blåhvalenheder. De i fangsttiden dræbte hvaler kan dog færdigbehandles efter fangsttidens udløb. Der skal inden 2 dage efter afslutningen af hver kalenderuge til et af den internationale hvalfangstkommission udpeget organ gives indberetning om antallet af de i antarktisk fangede blåhvalenheder. Dersom det tilladte antal må påregnes nået inden 1. april, skal kommissionen fastslå den dato, på hvilken maksimalfangsten af hvaler skal anses for at være nået, samt senest 2 uger inden denne dato underrette de kontraherende regeringer herom. Efter den således fastsatte dato er al hvalfangst i farvandene sønden for 40° sydlige bredde forbudt.

Der skal til kommissionen gives meddelelse om, hvilke flydende hvalkogerier der skal benyttes til antarktisk hvalfangst.

Forbudet mod drab af gråhvaler og rethvaler er lempet således, at kødet og produkterne af sådanne hvaler må benyttes til den stedlige befolknings eget forbrug.

Mindestmålet for spermacethvaler er

forhøjet med 5 fod, ligesom der er fastsat et mindstemål på 35 fod for sejhvaler. Landstationer må dog fange sejhvaler på 30 fod, når kødet benyttes på stedet som menneskeføde eller som dyrefoder.

På konferencen blev endvidere vedtaget den som bilag I optrykte slutprotokol, indeholdende en række henstillinger og anbefalinger, hvoraf de vigtigste er følgende:

De kontraherende regeringer skal henlede hvalfangstinspektørernes opmærksomhed på det ulovlige i fangst i fredningstiden af bardehvaler til brug som fendere, ligesom regeringerne opfordres til ved fastsættelse af tilstrækkeligt strenge straffe at søge den ulovlige fangst af hvaler bragt til ophør samt til iøvrigt at tilstræbe den størst mulige ensartethed ved fastsættelse af straffe for overtrædelse af konventionen.

Regeringerne bør såvidt muligt bestræbe sig for snarest at fremskaffe videnskabelige oplysninger, som kan danne basis for fastsættelsen af bestemte sæsoner, i hvilke landstationer må drive hvalfangst indenfor de pågældende områder.

Kommissionen skal overveje, hvorvidt forbudet mod fangst af knølhvaler skal ophæves, eller om der skal fastsættes bestemmelser om, hvor stort et antal knølhvaler, der må fanges.

Konventionen er ikke blevet forelagt rigsdagen til ratifikation på et tidligere tidspunkt under hensyn til, at det færøske lagting ønskede danskere, færinger og grønlandere tillagt samme særrettigheder inden for søterritorierne i Danmark, Færøerne og Grønland, som er givet Madagaskar og Australien inden for disse landes søterritorier, jfr. art. 17 i tillægget til konventionen.

Efter at den internationale hvalfangstkommission på dennes første møde den 3. juni 1949 enstemmigt har godkendt et af den videnskabelige og tekniske komite fremsat synspunkt om, at et fartøj, der af vedkommende regering har modtaget tilladelse til at drive hvalfangst, ikke skal betragtes som et flydende hvalkoger, men som en landstation, når fartøjet varigt er sat på grund, er det færøske landsstyre nu indforstået med, at konventionen ratificeres.